

Дѣдо Руси само не знаеше, дали тя щѣше да заобиколи наблизо или щѣше да удари и тѣхното село.

Тѣй си мислѣше той вѣнъ на пейката си. Веднажъ, като се прибра въ кѣщи, мина покрай стаята, кждето Милушъ се затваряше съ гоститѣ си. Тѣ стояха тамъ до пѣтлено време и или мълчаха като мъртви, или пѣеха тѣй, че керемиди падаха отъ кѣщата. Дѣдо Руси се спрѣ предъ вратата и погледна презъ ключалковата дупка. Погледна и изтрѣпна: срѣдъ стаята стоеше Милушъ. Неговиятъ Милушъ съ хайдушка премѣна, съ високи бѣли навои и съ кръстосани черни върви на тѣхъ. На главата му калпакъ съ лѣвче, въ рѣцетѣ му сабя. Задъ него други играятъ талимъ съ пушки; трети, наклѣкали до огъня лѣятъ куршуми и правятъ фишеци. Дѣдо Руси разбра всичко.

Сутринъта той седна пакъ на пейката, погледна Балкана и се усмихна. „Знаелъ си всичко, — искаше да каже, — а мълчишъ!“ Отдалечъ изглеждаше, че дрѣме, а бѣше веселъ и само дето не викаше да се смѣе, като гледаше какъ субаштътъ Али гледа на всички страни, гледа, а не вижда нищо. Смѣшни му се виждаха и чорбаджиитѣ, като ги гледаше какъ развѣватъ дѣнеститѣ си потури, какъ се събиратъ и си шепнатъ важно-важно, като че държатъ свѣта въ рѣцетѣ си. „Нищо не знайте вий, нищо! — мислѣше си дѣдо Руси. — Бѣше тя, свърши се. Турция ще падне!“

И дѣдо Руси си спомни, че между многото приказки, които ходѣха изъ селото, той бѣше чувалъ, че двама калугери преспали презъ денеси въ метоха. И тѣ носѣли една книга, намѣрена въ Света гора, въ която се пишело, че Турция ще падне. А, щомъ пише тѣй, тѣй и ше стане. Свършено.

Ясно виждаше вече дѣдо Руси, накжде отива работата. И се страхуваше и се радваше. А инакъ всичко си вървѣше по старому. Хубаво време, слънце. Балкантътъ се разхубавилъ, зелени джбрави го опасватъ долу, по-тъмни въ срѣдата, а най-високитѣ чуки, изрѣзани въ небето, сж както винаги сини. Надъ тѣхъ бѣли облаци се спрѣли, като кули. И въ селото — и въ него пролѣтъ. Гжста и тежка е зеленината на овошкитѣ, нѣкжде надъ сухитѣ дувари се синѣ люлякъ или висятъ жълти кичури на цѣфналъ салкъмъ. Боси момичета пробѣгватъ отъ порта до порта и на главитѣ имъ сж закичени червени лалета. Топло е, хубаво е. Тѣй е винаги, когато има нѣщо да се случи.